

दानिएलचे पुस्तक - क्रमांक सव्वीस

नबुखदनेस्सराचे सात काळ: पगानवाद, पापलवाद आणि संयुक्त राज्ये यांचे प्रकटन करणारी एक भविष्यवाणीपर विणकाम

Jeff Pippenger
2023-12-21

चौथ्या अध्यायातील नबुखदनेस्सरचे प्रतीक आश्चर्यकारक आहे. त्याचे "सात काळ" हे त्या कालखंडांचे प्रतिरूप होते, ज्यांत मूर्तिपूजा (दैनिक) आणि पोपतंत्र (उजाडपणाच्या अपराधाने) यांनी पवित्रस्थान व सैन्य तुडवून टाकले.

मग मी एका पवित्र जनाला बोलताना ऐकले; आणि जो पवित्र जन बोलत होता, त्या एका विशिष्ट पवित्र जनाला दुसऱ्या पवित्र जनाने विचारले, "दैनिक अर्पणाविषयी, आणि उजाड करणाऱ्या अपराधाविषयी, पवित्रस्थान आणि सैन्य या दोघांनाही पायाखाली तुडविण्यास देणाऱ्या त्या दर्शनास किती काळ लागणार?" दानिएल 8:13.

तेराव्या वचनात उल्लेखिलेल्या "पवित्रस्थान आणि सैन्य या दोन्हींच्या तुडविण्याने" देवाच्या दोन कोपांपैकी शेवटचा असलेल्या "सात काळांचे" प्रतिनिधित्व होते; आणि नबुखदनेस्सराचे "सात काळ" देवाच्या कोपांपैकी पहिल्या असलेल्या "सात काळांचे" प्रतिनिधित्व करतात; परंतु भविष्यवाणीच्या दृष्टीने ही दोन्ही एकाच रेषेप्रमाणे दर्शविली आहेत.

आणि मी यरुशलेमावर शमरोनाची मापदोरी आणि अहाबाच्या घराण्याचा ओळंबा लांबवीन; आणि जसा मनुष्य ताट पुसतो, तसे मी यरुशलेम पुसून टाकीन, ते पुसून उलटे करीन. २ राजे २१:१३

दानियेल अध्याय आठ, आणि वचन तेरावे, हे इ.स.पू. ६७७ मध्ये आरंभ होऊन यहूदाच्या दक्षिण राज्यावर आलेल्या देवाच्या क्रोधाच्या दुसऱ्या रेषेला उद्देशून आहे. नबुखदनेस्सराचे "सात काळ" हे इ.स.पू. ७२३ मध्ये आरंभ होऊन इस्राएलच्या उत्तर राज्यावर आलेल्या देवाच्या पहिल्या क्रोधाच्या रेषेचे प्रतिनिधित्व करतात. नबुखदनेस्सराचे "सात काळ" हे बाराशे साठ वर्षांचे प्रतिनिधित्व करतात, ज्यात मूर्तिपूजकत्वाने पवित्रस्थान व सैन्य तुडविले; त्यानंतर बाराशे साठ वर्षे पोपशाहीने पवित्रस्थान व सैन्य तुडविले.

पापसत्ता ही केवळ ख्रिस्ती धर्माचा आव आणून झाकलेला मूर्तिपूजकपणा आहे. जणू काही "बाप्तिस्मा दिलेला मूर्तिपूजकपणा." कॅथलिक धर्मात ख्रिस्त किंवा ख्रिस्ती धर्माचे प्रतिनिधित्व करणारे काहीही नाही. जगाने अंधकारयुगाच्या इतिहासात हे तथ्य शिकले, परंतु 1798 पासून जग ते विसरले आहे. पापसत्तेचे हृदय मूर्तिपूजकपणासारखेच आहे. त्या धर्माचा आणि त्या धर्माच्या विधींचा स्वभाव एकसारखाच आहे. नबुखदनेस्सरवरील "सात वेळा" हा न्याय, त्याला पशूचे हृदय देण्यात आले यात समाविष्ट होता. त्याला देण्यात आलेले ते पशूचे हृदय म्हणजे मूर्तिपूजक धर्माचे प्रतिनिधित्व करणारे हृदय होते, मग तो उघड मूर्तिपूजकपणा असो वा कॅथलिक धर्माच्या रूपातील आच्छादित मूर्तिपूजकपणा असो. बहीण व्हाइट स्पष्ट करतात की प्रकटीकरण बारा मधील अजगर हा सैतान आहे, परंतु दुय्यम अर्थाने तो मूर्तिपूजक रोम आहे.

"अशा रीतीने, जरी ड्रॅगन हा मुख्यत्वे सैतानाचे प्रतिनिधित्व करीत असला, तरी दुय्यम अर्थाने तो मूर्तिपूजक रोमचे प्रतीक आहे." द ग्रेट कॉन्ट्रोव्हर्सी, ४३९.

"सात काळां" साठी नबुखदनेस्सराने ज्याचे प्रतिनिधित्व केले तो पशू, एक हजार दोनशे साठ दिवसांसाठी अजगराचा पशू होता, आणि त्यानंतर आणखी एक हजार दोनशे साठ दिवसांसाठी कॅथलिकतावादाचा पशू होता. त्या दिवसांच्या शेवटी नबुखदनेस्सर हा संयुक्त संस्थानांचे प्रतीक ठरतो, जे अखेरीस खोटा संदेष्टा आहे. भविष्यवाणीच्या दृष्टीने नबुखदनेस्सराने अजगर, पशू आणि खोटा संदेष्टा यांचे प्रतिनिधित्व केले, जे आत्मिक बाबेल निर्माण करणाऱ्या त्रिविध सत्ताशक्ती आहेत, आणि जे जगाला हरमगिदोनकडे नेतात. नबुखदनेस्सर शाब्दिक बाबेलचे प्रतिनिधित्व करतो,

आणि असे करताना शेवटच्या दिवसांतील आत्मिक बाबेल निर्माण करणाऱ्या त्या तिन्ही सत्ताशक्तींचे प्रतीक म्हणून त्याचा उपयोग करण्यात आला.

आत्ताच ओळखून दिलेल्या प्रतीकात्मकतेची ओळख पटविण्यासाठी, “सात काळांच्या” समाप्तीच्या वेळी, म्हणजे 1798 मध्ये, नबुखदनेस्सरचे राज्य पुनर्स्थापित होते त्या ठिकाणी त्याला प्रथम स्थान देणे महत्त्वाचे आहे. आपण हा मार्गचिन्ह दानियेल अध्याय चारमध्ये स्थापित करू, आणि त्यानंतर त्या अध्यायामधून अधिक पद्धतशीर रीतीने पुढे जाऊ.

१७९८ मध्ये “अंतकाळाच्या” वेळी दानियेलाचे पुस्तक उघडले गेले, आणि त्या पुस्तकाने वाढत्या प्रकाशाचे सादरीकरण करून, जे उपासकांची परीक्षा घेईल, त्यांना शुद्ध करील आणि दोन वर्ग उत्पन्न करील, आपला उद्देश तेव्हा पूर्ण केला. दानियेलाचे पुस्तक उघडले जाणे हे त्या वेळी प्रकट झालेल्या सत्यांवर आधारित असलेल्या तीन-टप्प्यांच्या परीक्षेच्या प्रक्रियेची सुरुवात दर्शविते.

आणि तो म्हणाला, जा, दानिएल; कारण शेवटच्या काळापर्यंत ही वचने बंद व मुद्रांकित ठेवली गेली आहेत. पुष्कळ जण शुद्ध केले जातील, शुभ्र केले जातील, आणि परीक्षिले जातील; पण दुष्ट दुष्टपणेच वागतील; आणि दुष्टांपैकी कोणीही समजणार नाही; पण ज्ञानी समजतील. दानिएल 12:9, 10.

दानिएलच्या पुस्तकाचा व प्रकटीकरणाच्या पुस्तकाचा समावेश असलेल्या त्या पुस्तकाच्या उघडण्याचा भविष्यसूचक उद्देश असा आहे की, ज्या इतिहासकाळात ते पुस्तक उघडले जाते त्या काळात जिवंत असलेल्या पिढीची परीक्षा व्हावी. दानिएल बारा अध्यायात तीन कालविषयक भविष्यवाण्या निर्दिष्ट केलेल्या आहेत. त्यांपैकी पहिली म्हणजे एक हजार दोनशे साठ वर्षे, ज्याकाळात पवित्र लोकांची शक्ती चुरडली जाणार होती.

परंतु हे दानिएल, तू हे शब्द बंद करून ठेव आणि ग्रंथाला अंतकाळापर्यंत मुद्रांकित करून ठेव; अनेक जण इकडेतिकडे धावतील, आणि ज्ञान वाढेल. मग मी दानिएल पाहिले, आणि पाहा, इतर दोघे उभे होते; एक नदीच्या तीराच्या या बाजूस, आणि दुसरा नदीच्या तीराच्या त्या बाजूस. आणि एकाने त्या नदीच्या पाण्यावर उभ्या असलेल्या तागाच्या वस्त्रांनी परिधान केलेल्या पुरुषास विचारले, “या अद्भुत गोष्टींचा अंत होईपर्यंत किती काळ लागेल?” आणि मी त्या नदीच्या पाण्यावर उभ्या असलेल्या तागाच्या वस्त्रांनी परिधान केलेल्या पुरुषाचे बोलणे ऐकले; त्याने आपला उजवा हात आणि डावा हात स्वर्गाकडे उचलला आणि जो सर्वकाळ जिवंत आहे त्याची शपथ घेऊन म्हटले की, “एक काळ, काळे, आणि अर्धा काळ” इतका अवधी होईल; आणि जेव्हा तो पवित्र लोकांच्या शक्तीचे चुराडे करणे पूर्ण करील, तेव्हा या सर्व गोष्टी पूर्ण होतील. दानिएल १२:४-७.

बाराव्या अध्यायातील इतर दोन भविष्यसूचक कालखंड म्हणजे एक हजार दोनशे नव्वद दिवस आणि एक हजार तीनशे पंचेचाळीस दिवस होत.

आणि मी ऐकले, परंतु मला समजले नाही; मग मी म्हणालो, हे माझ्या प्रभु, या गोष्टींचा शेवट काय होईल? आणि तो म्हणाला, दानिएल, तू आपल्या मार्गाने जा; कारण अंतकाळापर्यंत ही वचने बंद व मुद्रांकित ठेवली आहेत. पुष्कळ जण शुद्ध केले जातील, निर्मळ केले जातील, आणि परीक्षित केले जातील; परंतु दुष्ट दुष्टपणे वागतील; आणि दुष्टांपैकी कोणीही समजणार नाही; परंतु ज्ञानी समजतील. आणि ज्या वेळेपासून नित्य होम काढून टाकला जाईल, आणि उजाड करणारी घृणास्पद वस्तू स्थापन केली जाईल, त्या वेळेपासून एक हजार दोनशे नव्वद दिवस होतील. जो प्रतीक्षा करतो आणि एक हजार तीनशे पंचतीस दिवसांपर्यंत पोहोचतो, तो धन्य आहे. दानिएल 12:8-12.

या वचनांमध्ये “अंतकाळ” असा दोनदा उल्लेख केला आहे, आणि तो दानिएलची वचने उघडली जाण्याच्या बिंदू म्हणून परिभाषित केला आहे. “अंतकाळी” उघडली जाण्याच्या विषयाशी संबंधित जी वचने आहेत, ती बारा शंभर साठ (एक काळ, दोन काळ, आणि अर्धा काळ), बारा शंभर नव्वद, आणि तेरा शंभर पंचेचाळीस या तीन भविष्यवाणीतील कालावधींची आहेत. या तीन कालावधींपैकी दोन “दिवस” असे परिभाषित केले आहेत. या

तिघांपैकी दोन 1798 मध्ये संपले, आणि तिसरा 1843 च्या अगदी शेवटी संपला. तो 1843 च्या अगदी शेवटीच आहे, कारण त्या वचनात असे म्हटले आहे, “जो वाट पाहतो, आणि येतो तो धन्य आहे...”

“येईल” या शब्दाचा अर्थ “स्पर्श करतो” असा आहे. म्हणून जो प्रतीक्षा करतो, आणि 1844 च्या पहिल्या दिवसालाही स्पर्श करतो, तो धन्य आहे. दहा कुमारेकांच्या दृष्टांतातील विलंबाचा काळ मिलराइट इतिहासातील पहिल्या निराशेपासून सुरू झाला, आणि ती निराशा 1843 च्या अगदी शेवटच्या दिवशी आली; आणि 1843 चा अगदी शेवटचा दिवस 1844 च्या अगदी पहिल्या दिवसाला स्पर्श करतो. प्रतीक्षा करण्याचा आशीर्वाद पहिल्या निराशेच्या वेळी, जेव्हा विलंबाचा काळ सुरू झाला, तेव्हापासून आरंभ झाला.

या वचनांमध्ये विचार करण्यासारखे आणखी पुष्कळ काही आहे, परंतु येथे आपण ज्या मुद्द्याचा विचार करीत आहोत तो दानिएलची भविष्यसूचक भूमिका हा आहे. या उताऱ्यामध्ये दानिएल ज्याचे प्रतिनिधित्व करतो त्या दानिएलच्या पुस्तकाचा उद्देश असा आहे की, जेव्हा ते पुस्तक उघडले जाईल तेव्हा तीन टप्प्यांची एक परीक्षेची प्रक्रिया उद्भववावी. दानिएलला सांगण्यात आले होते की, पुस्तक उघडले जाणार असलेल्या शेवटच्या काळापर्यंत त्याने आपल्या मार्गाने जावे. अध्यायाचा निष्कर्ष शेवटचा काळ येईल तेव्हा काय घडेल यावर भर देतो.

परंतु तू शेवटपर्यंत आपल्या मार्गाने जात राहा; कारण तू विश्रांती पावशील, आणि दिवसांच्या शेवटी आपल्या वाट्याने उभा राहशील. दानियेल 12:13.

दानियेलाचे पुस्तक, दानियेलाच्या भविष्यवाणीतील दिवसांच्या शेवटी, आपल्या नेमलेल्या स्थानावर उभे राहणार होते.

“देव एखाद्या मनुष्याला एखादे विशेष कार्य करण्यासाठी देतो, तेव्हा त्याने दानिएलप्रमाणे आपल्या वाट्याच्या आणि स्थानाच्या ठिकाणी उभे राहावे, देवाच्या हाकेला उत्तर देण्यास सिद्ध, आणि त्याचा हेतू पूर्ण करण्यास तत्पर असावे.” Manuscript Releases, volume 6, 108.

अंतकाळी, १७९८ मध्ये, दानियेल आपल्या नेमलेल्या वाट्याने उभा राहिला; हे तेराव्या वचनात “दिवसांच्या शेवटी” असे व्यक्त केले आहे. नबुखदनेस्सराच्या “सात वेळा” चाललेल्या हकालपट्टीचा शेवट १७९८ हे वर्ष दर्शवितो, कारण तिचा समारोप “दिवसांच्या शेवटी” झाला.

आणि त्या दिवसांच्या शेवटी मी नबुखदनेस्सर स्वर्गाकडे माझे डोळे उचलले, आणि माझी समज मला परत आली; आणि मी परात्पर परमेश्वराला धन्य म्हटले, आणि जो सर्वकाळ जिवंत आहे त्याची स्तुती व महिमा केला, ज्याचे प्रभुत्व सनातन प्रभुत्व आहे, आणि ज्याचे राज्य पिढ्यान्पिढ्या आहे. आणि पृथ्वीवरील सर्व रहिवासी काहीच नसल्यासारखे मानले जातात; आणि तो स्वर्गातील सैन्यामध्ये व पृथ्वीवरील रहिवाशांमध्ये आपल्या इच्छेप्रमाणे करतो; आणि त्याचा हात कोणीही रोखू शकत नाही, किंवा त्याला, “तू काय करीत आहेस?” असे म्हणू शकत नाही. त्याच वेळी माझी बुद्धी मला परत आली; आणि माझ्या राज्याच्या गौरवासाठी माझा मान व तेज मला परत मिळाले; आणि माझे मंत्री व माझे सरदार माझ्याकडे आले; आणि मी माझ्या राज्यात स्थिर करण्यात आलो, आणि मला अधिक श्रेष्ठ महिमा प्राप्त झाला. आता मी नबुखदनेस्सर स्वर्गाच्या राजाची स्तुती, महती व मान करतो, ज्याची सर्व कृत्ये सत्य आहेत, आणि ज्याचे मार्ग न्यायपूर्ण आहेत; आणि जे गर्वाने चालतात त्यांना तो नम्र करण्यास समर्थ आहे. दानियेल ४:३४-३७.

“दिवसांचा अंत” हा वाकप्रचार १७९८ मधील अंतकाळाचे प्रतिनिधित्व करतो. त्या वेळी नबुखदनेस्सर आपल्या राज्यात स्थिर करण्यात आला होता, जे यापुढे अन्यधर्मीयत्व आणि पापलवादाच्या पशूंचा इतिहास राहिला नव्हता. त्या टप्प्यावर नबुखदनेस्सर हा पूर्णपणे परिवर्तन झालेल्या मनुष्याचे प्रतिनिधित्व करीत होता, आणि असे करताना तो बायबलमधील भविष्यवाणीतील पृथ्वीवरील पशूचे प्रतिनिधित्व करीत होता, ज्याने १७९८ मध्ये राज्य करू लागले; आणि तो कोकरूप्रमाणे आरंभ झाला, जरी शेवटी त्याला अजगराप्रमाणे बोलायचेच होते. तो यशया तेवीसच्या परिपूर्तीत सत्तर प्रतीकात्मक वर्षे राज्य करणाऱ्या त्या पृथ्वीवरील पशूचे प्रतिनिधित्व करतो, जसे त्याचे प्रत्यक्ष राज्य सत्तर प्रत्यक्ष वर्षे राज्य केले. हे प्रतीकात्मकत्व “पूर्णतः अभेद्य” आहे.

नबुखदनेस्सर हा प्रकटीकरण अध्याय बारा व तेरा यांत दर्शविलेल्या तीन सत्तांमधील एक भविष्यवाणीपर दुवा दर्शवितो. तेथे त्यांची ओळख अजगर, समुद्रातील पशू आणि पृथ्वीवरील पशू अशी करून दिली आहे. प्रकटीकरण सोळा मध्ये जगाला आर्मगेदोनकडे नेणाऱ्या तीन सत्तांप्रमाणे त्यांची ओळख करून दिली आहे. नबुखदनेस्सराची “सात वेळा” या तिन्ही पशूंना एकत्र बांधतात, कारण प्रत्यक्ष बाबेल आध्यात्मिक बाबेलचे निदर्शक ठरते, आणि दानिएलाच्या पुस्तकात आढळणारी तीच भविष्यवाणीची रेषा प्रकटीकरणाच्या पुस्तकात पुढे उचलली जाते, कारण ही दोन्ही पुस्तके एकमेकांना परिपूर्णतेस नेतात.

नबुखदनेस्सर 1798 चे प्रतिनिधित्व करतो, जे अजगर, पशू आणि खोटा संदेष्टा यांच्यामधील भविष्यवाणीतील एक दुवा आहे. 1798 हे पहिल्या देवदूताच्या संदेशासाठी आणि मिलरवादी इतिहासासाठी “अंतकाळ” होते. विल्यम मिलर यांना आपली संपूर्ण भविष्यवाणीची रचना मूर्तिपूजकत्वाच्या अजगराविषयी आणि कॅथलिक धर्माच्या पशूविषयीच्या आपल्या ओळखीवर आधारलेली ठेवण्यास मार्गदर्शन मिळाले, परंतु त्यांनी संयुक्त संस्थानांना पृथ्वीतील पशू आणि खोटा संदेष्टा म्हणून पाहिले नाही. ते 1798 मधील “अंतकाळ” पूर्वीचा इतिहास पाहू शकत होते, परंतु भविष्य अद्याप भविष्यच होते. 1989 मधील “अंतकाळी” तेव्हा ही तिन्ही सत्ता ओळखली जाऊ लागतील.

१७९८ मध्ये अजगर आणि पशू यांच्या भविष्यवाणीतील ओळखीचे उघड होणे, सातवा, आठवा आणि नववा अध्यायांतील उलई नदीद्वारे दर्शविले आहे. १९८९ मध्ये अजगर, पशू आणि खोटा संदेष्टा यांच्या भविष्यवाणीतील ओळखीचे उघड होणे, दहावा, अकरावा आणि बारावा अध्यायांतील हिद्देकेल नदीद्वारे दर्शविले आहे. नबुखदनेस्सर हा १७९८ मध्ये आलेल्या पहिल्या देवदूताच्या चळवळीचे प्रतिनिधित्व करतो, आणि तो बेलशस्सरचा प्रतिरूप आहे; बेलशस्सर १९८९ मध्ये आलेल्या तिसऱ्या देवदूताच्या चळवळीचे प्रतिनिधित्व करतो. या कारणास्तव, चौथ्या अध्यायातील नबुखदनेस्सरचे दुसरे स्वप्न, पहिल्या देवदूताच्या संदेशाचे प्रतिनिधित्व करते.

नेबुखदनेस्सराचे “सात काळ” इ.स. १७९८ मध्ये, “अंतकाळी,” येऊ घातलेल्या न्यायाच्या इशाऱ्याच्या संदेशाच्या आगमनासह समाप्त झाले. “दिवसांच्या समाप्तीला,” तो परिवर्तित मनुष्य आहे; अशा रीतीने तो पृथ्वीवरील पशूच्या रिपब्लिकन शिंगाचे प्रतिनिधित्व करतो, जेव्हा ते कोकरासारखे होते. त्याच वेळी, तो पृथ्वीवरील पशूच्या फिलादेल्फियन प्रोटेस्टंट शिंगाचेही प्रतिनिधित्व करतो.

बाबेलचा पहिला राजा म्हणून तो बाबेलच्या शेवटच्या राजा बेलशस्सराचा प्रतीकात्मक निर्देश करतो. त्याच्यावर आलेल्या न्यायाचा नमुना निम्नोदावरील न्यायाने दर्शविला गेला होता, आणि त्याने पुढे बेलशस्सरावरील न्यायाचा प्रतीकात्मक निर्देश केला. त्याच्यावरचा न्याय २२ ऑक्टोबर, १८४४ रोजी सुरू झालेल्या तपासनीस न्यायाच्या आरंभाचे प्रतिनिधित्व करीत होता.

राजा नबुखदनेस्सर याच्याकडून पृथ्वीवरील सर्व लोक, राष्ट्र व भाषा बोलणाऱ्यांस: तुम्हांवर शांती विपुल होवो. परमप्रधान देवाने माझ्याविषयी जी चिन्हे व अद्भुते केली आहेत ती प्रगट करणे मला योग्य वाटले. त्याची चिन्हे किती महान आहेत! आणि त्याची अद्भुते किती सामर्थ्यवान आहेत! त्याचे राज्य सार्वकालिक राज्य आहे, आणि त्याचे प्रभुत्व पिढ्यान्पिढ्या राहणारे आहे. मी नबुखदनेस्सर माझ्या घरात स्वस्थ होतो, आणि माझ्या राजवाड्यात समृद्ध होतो; तेव्हा मी एक स्वप्न पाहिले, ज्यामुळे मी भयभीत झालो; आणि माझ्या शय्येवर पडलेल्या विचारांनी व माझ्या मस्तकातील दृष्टांतांनी मला व्याकुळ केले. दानियेल 4:1-5.

त्या स्वप्नामुळे नबुखदनेस्सर भयभीत झाला, आणि त्या स्वप्नातील प्रतीकात्मकता पहिल्या देवदूताच्या सार्वकालिक सुवार्तेचे प्रतिनिधित्व करते, जी मनुष्यांना “देवाला भिऊन राहा” अशी आज्ञा देते.

आणि मी दुसरा एक देवदूत आकाशाच्या मध्यभागी उडताना पाहिला; त्याच्याजवळ पृथ्वीवर राहणाऱ्यांना, आणि प्रत्येक राष्ट्राला, कुळाला, भाषेला व लोकांना सांगण्यासाठी सनातन सुवार्ता होती. तो मोठ्या आवाजात म्हणत होता, “देवाचे भय धरा आणि त्याला गौरव द्या; कारण त्याच्या न्यायनिवाड्याची घटका आली आहे; आणि ज्याने आकाश, पृथ्वी, समुद्र व पाण्याचे झरे निर्माण केले, त्याची उपासना करा.” प्रकटीकरण 14:6, 7.

अनंतकाळचे सुवार्तावचन हे तीन टप्प्यांचा संदेश आहे; पहिला टप्पा, जो पहिल्या देवदूताद्वारे दर्शविला आहे, तो म्हणजे देवाचे भय धरणे; दुसरा टप्पा म्हणजे त्याला महिमा देणे; आणि तिसरा टप्पा त्याच्या न्यायनिवाड्याच्या घटकेद्वारे दर्शविला आहे. “महिमा” हे चरित्राचे प्रतिनिधित्व करते, आणि निम्रोदाच्या बंडाच्या कथेमधील दुसरे “चला जाऊ” हे ते ठिकाण आहे जिथे त्या नगराचे आणि मनोऱ्याचे चरित्र तपासले गेले. तो एक शोधक न्यायनिवाडा होता. मंडळी आणि राज्य यांचे संयोग हे पशूच्या प्रतिमेचे स्वरूप आहे, आणि निम्रोदाचा दुसरा टप्पा हा पशूची प्रतिमा प्रकट करण्यात होता; परंतु अनंतकाळच्या सुवार्तेचा दुसरा टप्पा निम्रोदाच्या नव्हे, तर देवाच्या चरित्राचे गौरवीकरण उत्पन्न करतो.

दानियेलाने बाबेलच्या आहाराचे सेवन न करण्याचा जो निर्णय घेतला, तो जसा पहिल्या परीक्षेचे प्रतीक होता, तसेच नबुखदनेस्सरची भीतीही पहिल्या परीक्षेचे प्रतीक आहे; कारण दानियेल देवाला भय मानणारा होता. पहिला देवदूत इतिहासात 1798 मध्ये आला, आणि त्यानंतर 11 ऑगस्ट, 1840 रोजी त्याला सामर्थ्य प्रदान करण्यात आले. नबुखदनेस्सरचे स्वप्न 1798 मध्ये, अंतकाळी, पहिल्या संदेशाच्या आगमनाचे स्थान निश्चित करते.

मी एक स्वप्न पाहिले, आणि त्यामुळे मला भय वाटले; माझ्या शय्येवरचे विचार आणि माझ्या मस्तकातील दर्शनांनी मला व्याकुळ केले. म्हणून मी असा हुकूम केला की बाबेलमधील सर्व ज्ञानी पुरुषांना माझ्यासमोर आणावे, जेणेकरून त्यांनी मला त्या स्वप्नाचा अर्थ सांगावा. मग जादूगार, ज्योतिषी, खास्दी आणि भविष्य सांगणारे माझ्यासमोर आले; आणि मी त्यांच्यासमोर स्वप्न सांगितले, पण त्यांनी त्याचा अर्थ मला कळविला नाही. परंतु शेवटी दानियेल माझ्यासमोर आला, ज्याचे नाव माझ्या देवाच्या नावाप्रमाणे बेल्तशस्सर आहे, आणि ज्याच्यामध्ये पवित्र देवतांचा आत्मा आहे; आणि त्याच्यासमोर मी स्वप्न सांगितले, असे म्हणत, हे बेल्तशस्सर, जादूगारांचा प्रधान, कारण मला माहीत आहे की पवित्र देवतांचा आत्मा तुझ्यामध्ये आहे, आणि कोणतेही रहस्य तुला गोंधळात टाकीत नाही, मी पाहिलेल्या माझ्या स्वप्नातील दर्शन मला सांग, आणि त्याचा अर्थही सांग. दानियेल 4:5-9.

१७९८ साली, म्हणजेच शेवटाच्या काळी, पहिल्या संदेशाचे आगमन—जे नबुखदनेस्सराच्या भयाने प्रतीकात्मकरीत्या दर्शविले आहे—हा तो बिंदू ठरतो, जेव्हा दानिएलाचे पुस्तक उघडले जाणार होते.

परंतु तू, हे दानीएला, या वचनांना बंद कर, आणि पुस्तकावर अंतकाळापर्यंत मोहोर लाव; अनेकजण इकडेतिकडे धावतील, आणि ज्ञान वाढविले जाईल. ... आणि तो म्हणाला, दानीएला, तू आपल्या मार्गाने जा; कारण ही वचने अंतकाळापर्यंत बंद ठेवलेली व मोहोरबंद केलेली आहेत. अनेकजण शुद्ध केले जातील, शुभ्र केले जातील, आणि परीक्षित केले जातील; परंतु दुष्ट दुष्टपणे वागतील; आणि दुष्टांपैकी कोणीही समजणार नाही; परंतु ज्ञानी समजतील. दानीएल 12:4, 9, 10.

जेव्हा “शेवटाच्या समयी” दानियेलाचे पुस्तक उघडण्यात आले, तेव्हा ज्ञानाच्या वृद्धीचा शोध घेण्यासाठी आणि तिची चौकशी करण्यासाठी मनुष्यांना बोलाविण्यात आले, आणि त्या बोलावणीमुळे अखेरीस उपासकांचे दोन वर्ग निर्माण झाले. एका वर्गाला समजत नव्हते, आणि दुसऱ्या वर्गाला समजत होते. बाबेलचे ज्ञानी पुरुष, ज्यांचे प्रतिनिधित्व “जादूगार, ज्योतिषी, खास्दी, आणि शकुन सांगणारे” असे करण्यात आले आहे, ते समजू शकले नाहीत; परंतु दानियेलाला समजले. बाबेलचे “ज्ञानी पुरुष” समजू शकले नाहीत, आणि म्हणून ते दुष्टांचे प्रतिनिधित्व करतात. दानियेल ज्ञानींचे प्रतिनिधित्व करीत होता.

पुढील लेखात आपण दानियेल अध्याय चार पुढे चालू ठेवू.

“जे देवाच्या कार्याविषयी अविश्वासू आहेत, ते तत्त्वनिष्ठेत कमी पडलेले आहेत; त्यांच्या प्रेरणा अशा स्वरूपाच्या नाहीत की त्या त्यांना सर्व परिस्थितींमध्ये योग्य ते निवडण्यास प्रवृत्त करतील. देवाच्या सेवकांनी सर्व काळी अशी जाणीव ठेवावी की ते आपल्या स्वामीच्या नजरेखाली आहेत. ज्याने बेल्तशस्सरच्या अपवित्र मेजवानीकडे लक्ष ठेवले, तोच आमच्या सर्व संस्थांमध्ये, व्यापाऱ्यांच्या हिशेबखान्यात, खाजगी कार्यशाळेत उपस्थित आहे; आणि ज्या रक्तहीन हाताने त्या निंदक राजावरील भयंकर न्याय नोंदविला, तोच हात तुमच्या दुर्लक्षाची नोंद तितक्याच

निश्चितपणे करीत आहे. बेलशस्सरवरील दोषारोप अग्निमय शब्दांत लिहिला गेला होता, 'तू तराजूत तोलला गेला आहेस, आणि अपुरा आढळला आहेस'; आणि जर तुम्ही देवाने दिलेल्या तुमच्या कर्तव्यांची पूर्तता करण्यात अपयशी ठरलात, तर तुमच्यावरचा दोषारोपही हाच असेल." Messages to Young People, 229.